

ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΜΟΡΦΑΙ ΑΓΙΩΝ

Μάθημα 22^{ον} (Α')

(Διὰ τὰ Κ. Σ. Ἀρρένων)

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΗΝΑΣ

(11 Νοεμβρίου)

Διὰ τὸν Κατηχητήν. Τὰ παραδείγματα τῶν ἡρώων τῆς πίστεως δέον ὅπως φωτίζουν τὴν ζωὴν τῶν Χριστιανῶν. Καὶ τὸ παρὸν μάθημα ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ χειραγωγήσῃ τοὺς χριστιανοὺς παῖδας εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν μαρτύρων, νὰ ἐξάρῃ τὴν ἀφοσίωσίν των εἰς τὸν Χριστὸν καὶ νὰ ἐνδυναμώσῃ τὰς προσπάθειάς των, ὅπως διατηροῦν τὴν ψυχὴν των ἀκοίμητον ἔναντι τῶν ποικίλων πειρασμῶν καὶ ἀποφασισμένην νὰ ἀγωνισθῇ διὰ τὴν νίκην.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ. Κάθε φορὰ ποὺ σᾶς κοιτάζω, ἀγαπητά μου παιδιὰ, κι' ὅταν σᾶς συλλογίζωμαι, στὰ πρόσωπά σας θέλω νὰ βλέπω τοὺς αὐριανοὺς ἥρωας τῆς πίστεώς μας. Καὶ πράγματι· γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς ἀληθινὸς χριστιανός, πρέπει νὰ εἶναι ἥρωας. Νὰ πολεμῇ νύκτα καὶ ἡμέρα τὸν ἐχθρό μας, τὸν σατανᾶ, νὰ νικᾷ τοὺς πειρασμοὺς καὶ νὰ θριαμβεύῃ ἐν Χριστῷ. Ἀλλὰ τὰ παλιὰ χρόνια, τότε ποὺ ριζοβολοῦσε καὶ μεγάλωνε τὸ ἅγιο δένδρο τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς κινδύνους αὐτοὺς, εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν οἱ Χριστιανοὶ κι' ἕναν ἄλλον φοβερόν: νὰ χάσουν τὴ ζωὴ τους ἐξ αἰτίας τῆς πίστεώς των. Σ' ὅλους σας εἶναι γνωστοὶ οἱ ἀναρίθμητοι διωγμοί, ποὺ ἐγίναν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ ποὺ τὴν ἐγέμισαν μὲ μάρτυρας ποὺ ἡ ζωὴ τους καὶ ἡ πίστις τους στὸν Κύριο προκαλοῦν τὸν θαυμασμό. Γιὰ ἕνα τέτοιο μάρτυρα θὰ σᾶς ὁμιλήσω σήμερα. Θὰ φροντίσω νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ μὲ ἀπλᾶ λόγια τὴν ζωὴ καὶ τὸ μαρτύριό του.

ΔΙΗΓΗΣΙΣ. Σ' όλους σας είναι γνωστή ή μυθική, ή πολυφημισμένη χώρα του Νείλου, ή Αίγυπτος. Έκεί, την εποχή που έβασίλευαν οι αυτοκράτορες Μαξιμιανός και Διοκλητιανός, έζουσε ένα νεαρό παιδί, τέκνο ειδωλολατρών, ο Μηνᾶς. Τί φρόνιμο και καλό παιδί, που ήτο από μικρό! Όταν όμως έγινε έφηβος, ο Θεός του έστειλε ένα γνωστό, που του μετέδωσε την χριστιανική πίστι.

Καινούργια πλέον ζωή ήρχισε για τόν Μηνᾶ. Έβλεπε πιά τόν κόσμο με άλλο βλέμμα, ένοιωθε μιάν άνεπίπτωτη χαρά κι' ευτυχία μέσα του και δέν εχανε ευκαιρία νά άπνευθύνη κι' από μιά, έστω μικρή, προσευχή στόν Κύριο.

— Είμαι τόσον ευτυχισμένος!, έξωμολογετό στους άλλους αδελφούς του χριστιανούς. Αισθάνομαι τήν ζωή μου γεμάτη από τό φῶς και τήν χαρά του Χριστού!

Ήτο πιά σέ ήλικία, που έπρεπε νά πάη στρατιωτής. Τό καθήκον αυτό, που έφρόντισε νά εκπληρώση κατά τόν καλύτερο τρόπο, τόν έγέμισε στενοχώρια. Οι συστρατιῶτες του ήσαν άνθρωποι κακοί, άξεστοι, άνήθικοι και άσεβεις, άκόμη και πρὸς τοὺς ιδικοὺς των, ειδωλολατρικούς θεούς. Τό στόμα των ήτο γεμάτο από λόγια βρωμερά. Όλοι τους είχαν τίς πιό κακές συνήθειες. Πόσον έθλίβετο ο Μηνᾶς, παιδιά, για τοὺς συναδέλφους του αὐτούς. Τοὺς έπλησίαζε και προσπαθοῦσε με σεμνότητα νά τοὺς συμβουλευή. Έκείνοι τόν περιγελοῦσαν κι' ο Μηνᾶς άπεμακρύνετο πικραμένος. Ένοιωθε πῶς ή ζωή αὐτή του έπνιγε τήν ψυχή, τῆς στεροῦσε τό οξύγυνο της που ήτο ο Χριστός, ή προσευχή, ή συνεχής επικοινωνία της με Αὐτόν.

Γι' αὐτό, μόλις έτελείωσε τήν στρατιωτική του ύποχρέωση, άπεμακρύνθη σ' ένα βουνό τῆς Φρυγίας, τό Κοτυαειον. Έκεί, μακριά από τοὺς θορύβους και τήν κακία του κόσμου, μέσα στην φύσι που μοσχοβολοῦσε από άγνές εὐωδιές, ήσθάνθη και πάλιν ευτυχισμένος.

— Ήμπορῶ νά προσεύχωμαι πλέον ὡρες όλόκληρες!, έσκέπτετο. Ήμπορῶ νά μένω ήμέρες όλόκληρες, χωρίς νά βλέπω άλλους ανθρώπους, αλλά μόνον τὰ βράχια αὐτά, που τὰ πλένει ή βροχή και τὰ πυρώνει ο ήλιος, τὰ δέντρα, τὰ ταπεινά αγριολούλουδα

και τὰ πουλιά, που χαμπετοῦν κι' έρχονται νά μου κάμουν συντροφιά. Είμαι ευτυχισμένος με τή χάρι του Θεού.

Έκεί τριγύρω, σέ κάποιες μικρές βραχώδεις σπηλιές εύρισκοντο και άλλοι αδελφοί Χριστιανοί. Άσκηται ήσαν κι' εκείνοι, φίλοι τῆς μοναξιάς, τῆς προσευχῆς. Κάποτε-κάποτε συνηθόλίζοντο και έψαλλαν ύμνους πρὸς τόν Κύριο, συχνότατα όμως έτέλουν τήν Θεία Λειτουργία και μετελάμβανον τῶν άχράντων Μυστηρίων. Ή καρδιά των ήτο πλημμυρισμένη από χαρά.

Ένα απόγευμα όμως, έφθασαν άσχημες ειδήσεις από τίς κοντινές πολιτείες. Τί συνέβαινε; Είχε κηρυχθῆ ένας νέος, άγριος διωγμός εναντίον τῶν Χριστιανῶν. Τό ίδιο βράδυ, παραγμένους και θλιμμένους ο Μηνᾶς, εγονάτισε και όλη τήν νύκτα προσήχητο.

— Κύριε, στείλε τή δύναμί σου και κάμε νά άνθίσουν οι αδελφοί μου χριστιανοί στά βάσανα, στους πόνους, που θά τοὺς επιβάλλουν οι ειδωλολάτραι διώκται των.

Από τήν άλλη ήμέρα, όλο και κάποιος ήρχετο για νά φέρη τίς ειδήσεις για τόν ήρωισμό, τόν όποιον έδεικνυαν οι χριστιανοί στὸν φοβερὸν αὐτὸν διωγμόν. Γέροι, γυναικες, παιδιά, όλοι άνεξαιρέτως ὡδηγοῦντο στά μαρτύρια και στὸν θάνατο. Χωρίς νά λυγίσουν από τοὺς πόνους, με βλέμμα φωτεινό, με πρόσωπο ήλαρό, έτοιμοι νά συναντήσουν τόν Κύριον, έκαναν τοὺς βασανιστάς των νά έντρίπνυνται. Όσσην χαράν κι' άν έδιναν στὸν Μηνᾶ αὐτῆς οι ειδήσεις, όμως ή γαλήνη, τήν όποίαν είχεν εύρει σ' αὐτό τό άγριο βουνό, έξαφανίσθηκε από μέσα του.

— Πῶς ήμπορῶ νά απολαβῶνω ἐγὼ τέτοια γαλήνη και ασφάλεια, ἐνῶ τ' αδελφια μου σφάζονται καθημερινῶς από τοὺς ειδωλολάτρες; ανηρωτῶτο νύκτα και ήμέρα!

Τέλος ένα βράδυ εγονάτισε, προσήχηθῆ κι' έλαβε τήν απόφασί του. Θά κατέβαινε στήν πόλι. Θά κατέβαινε νά ύποφέρει μαζί με τοὺς αδελφούς του και νά όμολογήση, πῶς πιστεύει οτι ο Χριστός είναι ο μόνος αληθινός Θεός. Μερικοί από τοὺς συνασκητάς του, που τό έπληροφορήθησαν, προσεπάθησαν νά τόν έμποδίσουν.

— Κι' άπ' έδῶ, προσευχόμενος, κάνεις τό καθήκον σου!, του είπαν. Ό Μηνᾶς όμως δέν υπεχώρησε. Τήν άλλη ήμέρα, χαράματα, άπεχαιρέτησε τόν τόπο τῆς ειρηνικῆς του ζωῆς και κατηφορί-

ζοντας από τὸ ἀγριο βουνὸ κατηυθύνθη πρὸς τὴν πόλι. Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς, παιδιὰ, πὺς φάνοιτος θὰ ἐνοικῶθε φόβο, θὰ ἐταράσσετε. Ὅμως, ὄχι. Ἦτο γεμάτος χαρὰ κι' ἐνοικῶθε τὴν θερμουργὸν παρουσίαν τοῦ Κυρίου μέσα του.

Στὴν πόλι, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, εὗρθε πολλὴ κίνησι, πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ τριγυνοῦν στοὺς δρόμους. Τί φασαρία, τί βοή, τί κουβέντες καὶ γέλιο! Ἐσταμάτησε σὲ μιὰ γωνιά ὁ Μηνᾶς κι' ἤρώτησεν ἓνα περαστικό:

— Τί συμβαίνει κι' ὁ δρόμος εἶναι γεμάτος κόσμος; Πές μου, σὲ παρακαλῶ, γιατί εἶμαι ξένος.

— Ἐχομε μεγάλη ἑορτὴ τῶν Θεῶν μας σήμερα!, τοῦ ἀπεκρίθη ἐκεῖνος βιαστικά. Θὰ συναθροισθοῦμε ὅλοι, γιὰ νὰ πανηγυρίσωμε. Καὶ τὸν ἀφῆσε.

Ἦτο λοιπὸν μιὰ μεγάλη εἰδωλολατρικὴ ἑορτὴ. Νά, ἐσυλλογίσθη ὁ Μηνᾶς, μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία, γιὰ νὰ ὁμολογήσω τὴν πίστι μου στὸν Χριστό.

Καὶ γεμάτος χαρὰ ἠκολούθησε κι' αὐτὸς τὰ πλήθη. Πολλὲς γυναῖκες ἤρχοντο στὴν ἑορτὴ στολισμένες, κρατῶντας περιστέρια στὸ χέρι, γιὰ νὰ τὰ θυσιάσουν στοὺς θεοὺς των. Μερικοὶ ἄνδρες μετέφεραν στὸν ὦμο τους μικρὰ πρόβατα ἢ μοσχάρια.

— Θὰ διασκεδάσωμε μὲ τὴν καρδιά μας σήμερα!, ἔλεγεν ὁ ἓνας στὸν ἄλλο.

Μερικοὶ χριστιανοί, ποὺ ξεθάρρεψαν καὶ τριγυνοῦσαν ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνα τὰ πλήθη προσπαθῶντας νὰ τελειώσουν μερικὲς δουλειές των, εἶδαν τὸν Μηνᾶ. Τὸν ἐγνώριζαν, γιατί πολλὰ φορὲς οἱ χριστιανοὶ τῆς πόλεως ἐπισκέπτοντο στὸ Κοτυάειον ὅρος τοὺς ἀσκητὰς.

— Μηνᾶ, τί θέλεις ἐδῶ; ἐπλησίασε καὶ τὸν ἠρώτησε κάποιος, ἀνθρώπος.

— Ἦλθα νὰ ὁμολογήσω τὴν πίστι μου στὸν Χριστό!, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος μὲ χαμογελαστὸ πρόσωπο.

Τὸν ἐπίασεν ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Γύρισε στὸ ἐρημητήριό σου, Μηνᾶ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ θυσιασθῇς ἔτσι. Μείνε ἐκεῖ καὶ προσεύχῃσου γιὰ μᾶς!, τοῦ εἶπε,

— Εἶμαι ἀναστατωμένος, ἀδελφέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Μηνᾶς. Αὐτοὶ σκοτώνουν γέροντες, ἀνυπεράσπιστα παιδικία, γυναῖκες ἀδύναμες. Πῶς μπορῶ ἐγὼ νὰ λείπω ἀπὸ τέτοιο προσκλητήριο;

— Γύρισε στὸ ἐρημητήριό σου, Μηνᾶ!, συνέχισεν ὁ ἄλλος. Ἀλλὰ ὁ Μηνᾶς δὲν ὑπήκουε. Διαρκῶς προχωροῦσαν κι' εἶχαν φθάσει ἤδη σὲ μιὰ μεγάλη πλατεία, στολισμένη μὲ πρασινάδες καὶ αὐθῆ, ὅπου πλήθη εἰδωλολατρῶν ἦσαν συγκεντρωμένοι. Σὲ μιὰν ἐξέδρα μὲ πολὺτίμα χαλὰ στρωμένη, εὗρισκοντο οἱ ἐπίσημοι τῆς πόλεως καὶ ἀνάμεσά τους ξεχώριζε ἄγριος καὶ βλοσυρὸς ὁ δικαστὴς Πύρρος, ἐκεῖνος, ποὺ ἔστειλε στὸν θάνατο ἀδιακρίτως κατὰ ἑκατοντάδες τοὺς Χριστιανούς.

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, παιδιὰ, ἡ θερμὴ καρδιά τοῦ Μηνᾶ ἦτο γεμάτη ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστό, γεμάτη ἀπὸ ἡρώσιμό, γεμάτη ἀπὸ πίστι φλογερή. Ἐνοιῶθεν, ὅτι ἐπλησίαζαν γι' αὐτὸν σκληρὲς καὶ δύσκολες στιγμὲς. Ἦτο ὅμως πλημμυρισμένος ἀπὸ χαρὰ καὶ τὸ πρόσωπό του ἔφεγγε.

Σιγὰ-σιγὰ ἐφθασε στὸ κέντρο τῆς ἑορταστικῆς συγκεντρώσεως. Καὶ τότε, σὰν ἓνας ἀνεμὸς μυστηριώδης νὰ τὸν συνεπῆρε, ἀνέβη σ' ἓνα πῆλωμα καὶ ἐφώνασε μ' ὅση φωνὴ διέθεταν τὰ στήθη του:

— Ἐνὰς εἶναι ὁ Θεὸς ὁ ἀληθινός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ὅλη ἐκείνη ἡ χαρωπὴ λαοθάλασσα ἐσιώπησε. Νεκρικὴ σιγὴ ἠπλώθη σ' ὅλη τὴν πλατεία. Τόση ἦτο ἡ ἐκπληξὶς τῶν εἰδωλολατρῶν ἀπὸ τὴν τόλμη τοῦ Μηνᾶ. Τὴν ἴδια ὁμως στιγμῇ, σὰν μανιασμένοι ἤρχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ οὐρλιάζουν. Ἐρρίφθησαν ἐπάνω στὸν Μηνᾶ, κτυπώντας τον, ὕβρίζοντάς τον, καὶ μὲ σπρωξίματα ἄγρια καὶ κατάρες τὸν ὠδήγησαν μπροστὰ στὸν δικαστή. Ἐκεῖνος ἐξηγριωμένος τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ ἔρχῃσαι καὶ μὲ τίς ἀσεβεῖς σου ἐκφράσεις νὰ ταρασσῇς τὴν ὥραία μας ἑορτὴ, ὁμολογῶντας ὡς Θεὸν σου ἐκεῖνον, ποὺ ὀλόκληρη ἡ Αὐτοκρατορία θεωρεῖ ἐχθρόν της;

— Ἐάν πρέπει νὰ ἐντρέπωμαι ἐγὼ, ἀπεκρίθη ὁ Μηνᾶς μὲ ἡρεμία καὶ θάρρος, γιατί ὠμολόγησα τὴν πίστι μου στὸν ἀληθινὸ Θεό, χωρὶς νὰ ἀπλώσω τὸ χέρι μου καὶ νὰ πειράξω κανένα σας, τότε τί πρέπει νὰ νοιώθετε ἐσεῖς, ποὺ βασανίζετε ἄγρια καὶ σκοτώνετε

γυναίκες, γέρους και μικρά παιδιά άκόμη; Γιατί δέν αφήνεται κι' έμεις νά λατρεύωμε ελεύθερα τόν Θεό, στόν 'Όποιο πιστεύουμε, όπως αυτή τήν στιγμή κάνετε κι' έσείς;

Αυτή ήτο ή φωνή τής λογικής, παιδιά, άλλα ποιός από εκείνους τούς μανιακούς ειδωλολάτρες ήμπορούσε νά τήν άκούση; — Διέπραξες τρομερό έγκλημα!, εφώναζεν ό δικαστής τρέμοντας από τό κακό του. Καί σέ προειδοποιώ, πώς δέν θ' άποφύγης τά βασανιστήρια και τόν θάνατο, άν δέν όμολογήσης τό σφάλμα σου και δέν θυσιάσης άμέσως στούς Ιδικούς μας Θεούς.

Έχαμογέλασεν ό Μηνάς:

— Πιστεύω μ' όλη μου τήν καρδιά στόν Χριστό!, διεκήρυξε. Φωνές και άπειλές, ύβρεις και κατάρτες ήκολούθησαν τήν θαρραλέα αυτή διακήρυξη. 'Ό Δικαστής δέν έδίστασε.

Μέ μιá σιωπηλή κίνησί του, ό στρατιώτης ήρπασεν τόν Μηνά, τόν έδεσαν και τόν ώδήγησαν στίς αΐθουσες τών βασανιστηρίων. Έκει τόν έδεσαν σ' ένα ξύλινο τραπέζι, άφού του έβγαλαν τά ρούχα του και τόν έμαστίγωσαν άγρια, μέχρι λιποθυμίας, μέ μαστίγια, πού είχαν στίς άκρες των δεμένα αιχμηρά σίδερα. Όταν ό Μηνάς ήρχισε νά συνέχεται, ό Πύρρος όρθός έπάνω από τό κεφάλι του τόν ήρώτησε:

— Θά θυσιάσης στούς Ιδικούς μας θεούς;

— Πιστεύω στόν Χριστό μου κι' Έκείνον μόνον λατρεύω!, άπεκρίθη ό Μηνάς, μισανόγοντας τά αίματωμένα του χέιλη.

— Νά συνεχισθοῦν τά βασανιστήρια!, διέταξεν ό Πύρρος τρίς-τέτρες τά δόντια.

Τί νά τόν κάμουν όμως; Τό σώμα του ήτο γεμάτο πληγές μεγάλες, πού έτρεχαν αίμα. Άλλά όι βασανισταί του είχαν τρόπους, γιά νά μεγαλώσουν τόν πόνο του. Έπλησαν τρίχινους σάκκους κι' ήρχισαν νά τρίβουν έπάνω στίς πληγές του! Όι πόνοι ήσαν άφόρητοι. Όμως ό Μηνάς θαρραλέος συνέχιζε νά λέγη:

— Πιστεύω στόν Χριστό, πιστεύω στόν Χριστό!

— Δέν λυπάσαι πού θά χάσης τήν ζωή σου και θά αφήσης αύτόν τόν ώραϊον κόσμον; τόν έρωτούσαν.

— Τίποτε πιό πολύτιμο από τόν Κύριο μου δέν υπάρχει!, άπεκρίνετο ό ήρωϊκός Μηνάς.

Τά βασανιστήρια συνεχίσθησαν. Τώρα τόν εκτύπησαν μέ βέργες, πού ήσαν γεμάτες καρφιά. Άλλά ό Μηνάς ήτο άνένδοτος.

— Δέν άρνούμαι τόν Χριστόν μου!, εφώναζε.

— Βασανίστε τον, βασανίστε τον, εφώναζεν ό Πύρρος. Άλλά και όι βασανισταί είχαν άποκάμει. Τούς έδωσε τότε διαταγή και τόν άπεκεφάλισαν.

Άνάμεσα στούς άγίους και στούς άγγέλους, κοντά στόν άγαπημένο του Κύριο, εύρίσκεται σήμερα ό Μηνάς, άγιος κι' έκείνος, δοξασμένος ήρώς τής πίστewς.

ΕΜΒΑΘΥΝΣΙΣ. Κάθε φορά, πού θ' άκούτε γιά τούς ήρωας και μάρτυρας τής πίστewς μας, πιστεύω, παιδιά, πώς θά είσθε γεμάτοι ύπερηφάνεια και χαρά. Δέν θά ήτο εύκολο νά μείνη και ό Μηνάς στο άπόμακρο έκείνο κι' άγριο βουνό, προφυλαγμένος από τήν μανία τών ειδωλολατρών; (...) Και βέβαια. Δέν θά ήμπορούσε άκόμη νά θυσιάση στά είδωλα, γιά νά σωθή; (...) Και βέβαια ήμπορούσε. Γιατί λοιπόν προτίμησε και τόν κόσμον αύτόν ν' άπαρνηθῇ και τήν ζωή του νά χάση; (...) Σωστά, γιά τήν άγάπη του Χριστού. Κι' όπως έγραψεν ό Άπ. Παύλος:

ΔΙΔΑΓΜΑ και ΠΗΤΟΝ. «'Η γοῦμαι πάντα σκύβαλα είναί, ίνα Χριστόν κερδήσω» (Φιλιππ. γ', 8), δηλαδή, πιστεύω πως όλα αυτά, τά του κόσμου, είναί τιποτένια πράγματα—σάν σκύβαλα, δηλαδή πού πετάνε καθαρίζοντας τό σιτάρι— και τά θυσιάζω γιά νά κερδίσω τόν Χριστό. Έπιθυμείτε, παιδιά, νά κερδίσετε κι' έσείς τήν άγάπη και τήν εύλογία του Χριστού; (...) Όραία. Θά έχωμε λοιπόν τά λόγια αυτά, τά ήρωϊκά, του Άποστόλου Παύλου ως Δίδαγμα και Ρητόν συγχρόνως του σημερινού μας μαθήματος: (...) Ποίος ήμπορεί νά τό έπαναλάβῃ; (...) Και πώς τό έρμηνεύουμε; (...)

ΕΦΑΡΜΟΓΗ. Σας έλεγα στήν αρχή του μαθήματός μας, παιδιά, πως στά άγνά σας πρόσωπα άντικρύζω τούς ήρωας τής πίστewς μας. Και τό Κατηχητικό σας σχολείο γι' αύτό φροντίζει, γι' αύτό αγωνίζεται. Νά γεμίση τά στήθη σας μέ φλογερή πίστι προς τούς

Χριστό μας, για να Τὸν ὁμολογῆτε παντοῦ καὶ πάντοτε με θάρρος. Ζητεῖ κανεὶς ἀπὸ σᾶς σήμερα νὰ θυσιάσετε τὴν ζωὴ σας γιὰ τὸν Κύριό μας; (...) Ὁχι βέβαια. Ζητεῖ ὅμως ἡ Ἐκκλησία μας καὶ τὸ Κατηχητικό σας, ζητεῖ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, νὰ εἰσθε θαρραλέοι στὴν πίστι σας καὶ νὰ ζῆτε σὰν ἀληθινοὶ Χριστιανοί. Ἄν χρειασθῇ, πρέπει μὲ λόγους μετρημένους, ἀλλὰ ἡρωϊκοὺς, χωρὶς δειλία, νὰ ὑπερασπίζετε αὐτά, στὰ ὁποῖα πιστεύετε. Ἀλλὰ κυρίως, ἀγαπητὰ παιδιά, νὰ ζῆτε χριστιανικά. Τότε ὁμολογεῖτε ἀληθινὰ τὸν Χριστό, χωρὶς νὰ φοβῆσθε τίποτε. Τότε δίδετε τὸ καλὸ παράδειγμα στοὺς ἄλλους. Εἶναι τόσο δύσκολο σήμερα αὐτό, ποὺ ζητεῖ ὁ Χριστὸς ἀπὸ σᾶς; (...) Ὁχι, καὶ τόσο. Φυσικά, θὰ ἔχετε τὸν συνεχῆ πόλεμο τοῦ σατανᾶ, τοῦ μεγάλου μας ἐχθροῦ. Οἱ πειρασμοὶ θὰ σᾶς ἐνοχλοῦν νύκτα καὶ ἡμέρα, ἀλλὰ σεῖς νὰ φωνάζετε τὰ λόγια τοῦ Ἀπ. Παύλου: Ὅλα εἶναι μηδαμινὰ καὶ χωρὶς ἀξία μπροστὰ στὸν Χριστό μου.

Θ' ἀκούσετε, φυσικά, καὶ μερικοὺς τυφλοὺς ψυχικά καὶ ἀνοήτους ἀνθρώπους, ποὺ πρέπει νὰ τοὺς λυπούμεθα καὶ νὰ προσευχώμεθα γι' αὐτούς, — νὰ σᾶς λέγουν:

— Τί πᾶς στὸ Κατηχητικό; Γιατί ἐκκλησιάζεσαι τακτικά, γιατί ἐξομολογεῖσαι καὶ κοινωνεῖς τῶν ἀχράντων Μυστηρίων; Καλόγερος θὰ γίνης;

Μὴ τοὺς ἀκοῦτε. Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνο γιὰ τοὺς καλογήρους. Εἶναι γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι καὶ γιὰ σᾶς, παιδιά, ποὺ ἰδιαίτερος σᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεός.

Γι' αὐτό, ψηλὰ τὸ κεφάλι, παλληκάρια τῆς πίστεως. Νὰ μὴ σᾶς στενοχωρῇ τίποτε, ὅταν μέσα σας, σὰν μεγάλος ἥλιος, λάμπη ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Θὰ ἀγωνισθοῦμε, βέβαια, ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μας, ἀλλὰ ὁ Κύριος μᾶς ὑπόσχεται τὸν ἀμαράντινο στέφανο τῆς νίκης. Ἔχετε θάρρος καὶ ἐπιμονὴ στὸν ἅγιο ἀγῶνά σας.